

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a. s.**, se sídlem Uherské Hradiště, Jaktáře 1475, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha, Trojanova 12, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2011, č. j. MMB/0391144/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 19. 10. 2011, č. j. MMB/0391144/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 808 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Úřadu městské části Brno – Královo Pole (dále též „správce poplatku“) ze dne 22. 8.

2011, č. j. 1103901/2100/VHA/0011/013. Tímto platebním výměrem správce poplatku za období 1. 7. – 30. 9. 2011, vyměřil žalobci za 50 ks jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí na území městské části (na adresách Palackého 1174/63, 1785/98, 464/31, Sportovní 559/2a, Štefánikova 108/39, 71/4, Hradecká 4611/66 a Šelepova 543/1) místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 21/2010“), a to v celkové výši 250 000 Kč, a současně zvýšil tento včas nezaplacený poplatek na 1,75násobek, tj. na částku 437 500 Kč.

[2] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný v první řadě uvedl, že jako odvolání posoudil též žalobcovo podání označené jako „Žádost o revizi platebního výměru“, v němž žalobce požadoval zohlednit skutečnosti, které měly nastat v průběhu zpoplatněného období po vydání platebního výměru (mělo být vydáno rozhodnutí o zrušení 12 zpoplatněných zařízení), a zpochybnil též zvýšení poplatku.

[3] K jednotlivým uplatněným odvolacím důvodům žalovaný konstatoval, že místní poplatek se platí podle stavu platného k prvnímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí. Dojde-li následně ke změně skutkového stavu ovlivňující výši poplatku, lze tuto skutečnost zohlednit při úhradě poplatku za následující čtvrtletí, popř. požádat o vrácení přeplatku. Ke dni vydání platebního výměru nebylo rozhodnutí o zrušení 12 jiných technických herních zařízení pravomocné. Proto tato skutečnost nemohla být zohledněna ani v rámci odvolacího řízení. Pro zvýšení poplatku pak byly splněny všechny zákonné předpoklady.

[4] Dále žalovaný uvedl, že není oprávněn posuzovat ústavnost legislativního procesu. Dokud o protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb. nerozhodl Ústavní soud, jedná se o závazný a platný předpis. Za jiné technické herní zařízení podléhající místnímu poplatku lze považovat každé technické zařízení podléhající povolení Ministerstva financí. Takovému povolení přitom podléhá každé koncové zařízení centrálního loterního systému. Není nutné zkoumat technickou stránku věci. Ve vztahu k povinnosti platit předmětný místní poplatek je podstatné, zda se jedná o technické zařízení sloužící k provozování (uskutečňování) sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení Ministerstva financí. Již ze samotného názvu místního poplatku pak plyne, že mu podléhají všechna povolená jiná technická herní zařízení, tedy ne jen ta provozovaná. Vzhledem k tomu, že na rozdíl od žalobce neviděl žalovaný možnost jiného výkladu předmětných ustanovení zákona, nebyl dán důvod pro postup dle zásady *in dubio pro libertate*. Platební výměr nebyl vydán dle pomůcek, nýbrž na základě dokazování. Žalovaný dodal, že odvoláním nebyla napadena správnost výpočtu výše vyměřeného místního poplatku ani nebyly namítány vady řízení, které vyměření poplatku předcházelo.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. V ní v prvé řadě zpochybňoval ústavnost legislativního procesu přijetí zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován mj. zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, a současně zákon o místních poplatcích. Touto novelou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně v § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích. Podle žalobce byl legislativní proces přijetí zákona č. 183/2010 Sb. v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě kterého došlo k novelizaci uvedených ustanovení zákona o místních poplatcích, se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat pomocí tzv. „neblahé praxe přílepků“.

[6] Dále žalobce namítl, že text zákona č. 183/2010 Sb. je v části novelizující zákon o místních poplatcích nesrozumitelný. V části třetí o změně zákona o místních poplatcích používá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, přičemž v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích odkazuje na zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“), ve kterém však definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ není obsažena. S odkazem na § 2 písm. j) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích lze říci, že jiné technické herní zařízení musí být příbuzné výhernímu hracímu přístroji, který je dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením.

[7] Platebním výměrem byl vyměřen poplatek za povolené interaktivní videoloterní terminály, které však nelze považovat za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení ve smyslu zákona o loteriích. Za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení je naopak dle žalobce třeba považovat pouze centrální loterní systém jako celek, což vyplývá i z povolení o provozu loterie nebo jiné obdobné hry vydaného Ministerstvem financí. Tedy centrální loterní systém je funkčně nedělitelným technickým zařízením, kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy a rozhoduje o všech výhrách, které pak pouze zobrazuje na interaktivních videoloterních terminálech. Interaktivní videoloterní terminál tedy slouží jen jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Centrální jednotka se navíc fyzicky nachází jinde než koncové videoloterní terminály. Správce daně upřednostněním nesprávného výkladu před jiným možným výkladem zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona a jeho postup tak byl v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[8] Žalobce dále zpochybnil závěry metodického sdělení Ministerstva financí vydaného dne 6. 8. 2010 (dostupného na webových stránkách Ministerstva financí) ohledně vymezení pojmu „*technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů*“ a pojmu „*technické herní zařízení*“, a závěry metodického doporučení ze dne 14. 4. 2011, které sdělení ze dne 6. 8. 2010 upravuje.

[9] Žalobce nesouhlasil též se závěry Ministerstva financí, že předmětem místního poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené hrací přístroje a jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí, přičemž pojem provozovaný je třeba vztahovat pouze k výherním hracím přístrojům a povolená technická zařízení jsou předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoli. Dle žalobce se naopak pojem „provozovaný“ má vztáhnout i na „jiné technické herní zařízení“. Pokud by názor zastávaný Ministerstvem financí byl respektován, znamenalo by to zpoplatnění již samotného aktu povolení provozu loterií. Jeden správní akt by tak byl zatížen dvojitou odvodovou povinností.

[10] Pro posouzení pojmu „povolený“ a „provozovaný“ žalobce poukázal rovněž na vyhlášku č. 9/2010, podle níž se poplatek „platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí“. Tato vyhláška tak překročila rozsah zákonného zmocnění, tj. obecně závaznou vyhláškou stanovit poplatek za provoz jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí. Pro srovnání žalobce poukázal na obecně závaznou vyhlášku statutárního města Teplice č. 4/2010 (novelizovanou od 1. 1. 2011 vyhláškou č. 5/2010), v níž je vznik poplatkové povinnosti vázán na uvedení herního zařízení do provozu.

[11] Jelikož je ustanovení zákona nejasné a umožňuje dvojí výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného tak došlo k porušení zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate*, neboť správní orgány v pochybnostech nepostupovaly ve prospěch poplatníka.

[12] Místní poplatek byl vyměřen také za zařízení, u nichž bylo povolení provozovat jejich prostřednictvím provoz loterií a jiných podobných her Ministerstvem financí zrušeno. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16. 8. 2011, č. j. 34/66700/2011, o zrušení povolení k provozování a umístění individuálních videoloterních terminálů žalobce (konkrétně zařízení č. 10011, 10012, 10013, 10014, 10015, 10016, 20173, 20174, 15835, 30277, 30278 a 15836) nabylo právní moci dne 31. 8. 2011. Přesto byla tato zařízení zpoplatněna i po část zpoplatněného období od 31. 8. do 30. 9. 2011, ačkoli v tu dobu nebyla povolena Ministerstvem financí, natožpak v provozu. Správce poplatku byl o této skutečnosti informován, měl k ní, jako ke skutečnosti mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, přihlédnout a v rámci autoremedury vydat nové rozhodnutí odpovídající skutečnosti.

[13] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i platební výměr správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[14] Ve vyjádření k žalobě žalovaný upozornil, že žalobce nenamítá přímo neústavnost příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích, ale pouze neústavnost procesu přijetí příslušné novely zákona. Žalovaný byl toho názoru, že novelizovaná ustanovení zákona o místních poplatcích naprosto jednoznačně vymezují předmět místního poplatku a zařízení, která mu podléhají, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce nezohlednil § 1 zákona o loteriích. Z povolení Ministerstva financí vyplývá, že zpoplatnit lze jednotlivá technická

zařízení. Výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ je zřejmý z odkazu zákonodárce na zákon o loteriích a nelze z něho dovodit, že zákonodárce zamýšlel zpoplatnit pouze loterii. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek je jiným technickým herním zařízením takové zařízení, které není výherním hracím přístrojem, avšak je herním zařízením, tzn. lze na něm provozovat hru ve smyslu § 1 zákona o loteriích. Zpoplatněno je technické zařízení samotné, které samo podléhá zpoplatnění. Zákon o místních poplatcích nevymezuje podmínku funkční nedělitelnosti zařízení. Centrální loterní systém není možné považovat za jedno technické zařízení, ale za soustavu technických zařízení. Úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály, proto byl zákonodárcem použit obecný pojem. Žalovaný nespatořoval možnost dvojího výkladu právního předpisu, tudíž nemohl postupovat dle zásady *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*. Polemika ohledně otázky zpoplatnění povolených, avšak neprovozovaných zařízení je bezpředmětná, neboť žalobce v odvolání neuváděl, že by mu byl místní poplatek vyměřen za neprovozovaná herní zařízení. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[15] Žalovaný současně navrhl spojení předmětné věci s věcmi vedenými zdejší soudem pod sp. zn. 29 Af 92/2011 až 29 Af 95/2011 a 29 Af 131/2011. Soud však, vzhledem ke skutkovým odlišnostem, naplnění podmínek pro spojení věcí dle § 39 odst. 1 s. ř. s. neshledal.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[16] V replice žalobce upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vztahující se k přijímání novelizací zákonů ve formě tzv. přílepků, ze které je možné dovozovat protiústavnost procesu přijetí zákona č. 183/2010 Sb. Dále žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je pojmem jednoznačným. Nelze dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit nejružnější části těchto jiných technických herních zařízení. Dle žalobce nelze při interpretaci pojmů automaticky dovozovat přímou spojitost mezi § 1 zákona o loteriích a ustanoveními zákona o místních poplatcích. Žalobce též nesouhlasil s názorem žalovaného, že by loterií nebo jinou obdobnou hrou povolenou Ministerstvem financí jako celek mohl být sám centrální loterní systém. Dle žalobce nelze souhlasit s výkladem pojmu celistvosti a kompaktnosti systému, neboť interaktivní videoloterní terminály neobsahují software umožňující hru a nemohou být funkční bez spojení s centrální jednotkou. Na základě argumentace žalovaného nelze dospět k závěru, že se jedná o technická zařízení příbuzná s výherními hracími přístroji. Jelikož je centrální loterní systém tvořen soustavou technických herních zařízení, je nutno jej považovat za funkčně nedělitelné technické zařízení jako celek. Úmysl zákonodárce zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály není dle žalobce z důvodové zprávy patrný. I nadále setrval na názoru, že byla porušena zásada *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate* a zdůraznil, že vzhledem k nejednoznačnosti použitého pojmu lze dospět k závěru, že text novelizovaného ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem, zásadou materiálního právního státu a zásadou řádnosti a jasnosti právních předpisů.

V. Jednání konané dne 1. 10. 2013

[17] Žalobce se z jednání omluvil. Řádně obeslaný žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.

VI. Právní hodnocení soudu

[18] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[19] Žalobní bod ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích, je nutno označit za nedůvodný. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[20] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se ztotožnil se závěrem Ústavního soudu, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[21] Pokud pak jde o samotný předmět sporu, jímž je výklad pojmu „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ uvedený v zákoně o místních poplatcích, považuje soud již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, či ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 48/2013-49; rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka.

[22] Stejně tak problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (vedle citované judikatury Nejvyššího správního soudu zde srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, taktéž dostupný na www.nssoud.cz). Ostatně vyhláška č. 21/2010, která byla ve věci aplikována (nikoli tedy vyhláška č. 9/2010, jejíž nezákonnost žalobce namítal v žalobě) výslovně váže vznik poplatkové povinnosti na existenci příslušného povolení a ne tedy na faktický provoz zařízení.

[23] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného současně plyne nejen to, že je bezpředmětné zabývat se zákonností obsahu metodických sdělení Ministerstva financí, ale zejména, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, jak správně uzavřel žalovaný.

[24] Nelze rovněž přisvědčit námitce žalobce, že jeden správní úkon (vydání povolení Ministerstvem financí) byl zatížen dvojí odvodovou povinností. Poplatek lze chápat jako zákonem stanovené nenávratné peněžité plnění, vybírané státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi při nastoupení zákonem konkrétně určené právní skutečnosti jako vyrovnání za individuální výhodu. Vyznačuje se účelovostí a ekvivalentností. Primárním smyslem poplatků totiž není naplnění veřejného rozpočtu, nýbrž nastolení jakési (byť i zcela abstraktně pojaté) reciprocity mezi poplatkem a činností orgánů veřejné správy (princip ekvivalence). Režim místních poplatků se řídí primárně zákonem o místních poplatcích. Místní poplatky plynou do veřejného rozpočtu obce a většinou je za ně poskytnut ekvivalent (protiplnění) ze strany obce. U poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze toto protiplnění spatřovat v tom, že obec do jisté míry toleruje na svém území zařízení sloužící k provozování loterií nebo jiných podobných her, která mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí [blíže k negativnímu vlivu loterií a jiných podobných her viz např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb. (N 151/62 SbNU 315), ve věci „Obecně závazná vyhláška města Františkovy Lázně“]. Výše tohoto místního poplatku je pak stanovena pevnou částkou za určité období. Na druhou stranu u správního poplatku dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, lze v dané věci [viz položka 21 písm. b) Sazebníku správních poplatků] protiplnění spatřovat ve vydání povolení správním orgánem k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, což je nutný předpoklad pro provozování loterie či jiné podobné hry. Jeho výše je naopak stanovena procentuální částkou ze zisku dosaženého provozem herního zařízení.

[25] Předmět zpoplatnění z hlediska jeho účelu je tak odlišný. Zatímco v případě místního poplatku je předmětem poplatku v podstatě umístění (resp. tolerance či souhlas s umístěním)

herního zařízení na území dané obce, v případě poplatku správního je jeho předmětem samotné vydání povolení k provozování dané loterie či jiné podobné hry. Byť je tedy vydání předmětného povolení Ministerstva financí jednou z podmínek i pro výběr místního poplatku, o „dvojí zdanění“ se jedná pouze zdánlivě. Ostatně optikou žalobce by bylo znemožněno např. „trojí zdanění“ dováženého zboží, které podléhá clu, dani spotřební a dani z přidané hodnoty. Na druhou stranu soud nepopírá, že za určitých specifických okolností by i souběh zpoplatnění (zdanění) jednotlivých skutečností souvisejících s provozováním herních zařízení teoreticky mohl vykazovat rysy protiústavnosti, to však pouze v případě, pokud by celkový dopad takového zpoplatnění na provozovatele těchto zařízení měl rdousící efekt (byl by extrémně disproporcionální) či by porušil princip akcesorické i neakcesorické rovnosti [srov. např. nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, publ. pod č. 181/2009 Sb. (N 89/53 SbNU 125), ve věci *„Ústavnost daně z převodu nemovitostí“*]. Takové skutečnosti však žalobce netvrdil.

[26] V hmotněprávní rovině tedy soud pochybení správních orgánů neshledal. Jinak tomu však již bylo v rovině procesní.

[27] Ze správního spisu vyplynulo, že výzvou ze dne 5. 4. 2011 správce poplatku zaslal žalobci přehled jiných technických herních zařízení a vyzval jej k opravě a doplnění údajů, aby seznam odpovídal skutečnosti. Žalobce na výzvu odpověděl dne 15. 4. 2011. Dne 23. 6. 2011 správce poplatku obdržel oznámení žalobce, že ukončuje provoz 12 ks herních zařízení. Správce poplatku žalobce vyzval, aby tuto skutečnost prokázal doložením pravomocného rozhodnutí Ministerstva financí o zrušení povolení těchto 12 ks zařízení. Správce poplatku pravomocné rozhodnutí do dne vydání platebního výměru neobdržel, měl tedy za to, že k ukončení provozu těchto zařízení nedošlo, a proto podléhají poplatku.

[28] V podání ze dne 1. 9. 2011 (*„Žádost o revizi platebního výměru [...]“*) žalobce poukázal na to, že rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 16. 8. 2011, č. j. 34/66700/2011, bylo povolení k provozování předmětných 12 ks zařízení zrušeno. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 25. 8. 2011, ten se vzdal práva na podání rozkladu a měl za to, že rozhodnutí je s největší pravděpodobností pravomocné. K tomu žalobce jako důkaz přiložil kopii předmětného rozhodnutí Ministerstva financí a kopii podání ze dne 26. 8. 2011 nazvaného *„Vzdání se práva na podání rozkladu“*.

[29] K odvolání ze dne 15. 9. 2011 žalobce také přiložil kopii rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 16. 8. 2011 s tím, že je již pravomocné, neboť se dne 29. 8. 2011 vzdal práva na podání rozkladu.

[30] V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí Ministerstva financí o zrušení povolení 12 ks zařízení žalobce nabylo právní moci dne 1. 9. 2011. Dále odkázal na vyhlášku č. 21/2010; konkrétně na čl. 4 odst. 1, 2, dle kterého poplatková povinnost vzniká dnem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o povolení jiného technického herního zařízení, a zaniká dnem, kdy zaniklo povolení (bylo pravomocně zrušeno). Konstatoval též, že podle čl. 7 odst. 2, 3 vyhlášky je poplatek splatný k prvnímu dni příslušného čtvrtletí. Na základě toho dospěl žalovaný k názoru, že místní poplatek se platí dle stavu k prvnímu dni zpoplatněného období (čtvrtletí). Dojde-li následně ke změně skutkového stavu, lze tuto skutečnost zohlednit při úhradě poplatku za následující čtvrtletí, popř. požádat o vrácení

přeplatku. Ke dni vydání platebního výměru nebylo rozhodnutí Ministerstva financí o zrušení povolení 12 ks zařízení dosud pravomocné, a proto dle žalovaného nemohlo být ani v rámci odvolacího řízení zohledněno.

[31] S tímto závěrem se zdejší soud neztotožnil. Žalovanému lze dát částečně za pravdu v tom, že dle čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 21/2010 vzniká poplatková povinnost dnem, kdy nabylo právní moci povolení zařízení, a že dle čl. 7 je poplatek splatný k prvnímu dni příslušného čtvrtletí. Podle této úpravy se tedy místní poplatek platí předem na začátku období a případné změny v počtech zařízení v průběhu zpoplatněného období (zde čtvrtletí) tak nejsou v prvotní platbě zohledněny, což se musí následně řešit například vrácením přeplatku či zaplacením nedoplatku.

[32] V daném případě však byl předmětný místní poplatek stanoven vydáním platebního výměru. Ze žádného z aplikovaných předpisů (zákon o místních poplatcích, daňový řád, vyhláška č. 21/2010) neplyne, že by se při tomto způsobu stanovení místního poplatku uplatnila zásada koncentrace skutkových či právních okolností týkajících se předmětu poplatku a daného zpoplatněného období k jinému okamžiku, než je datum vydání rozhodnutí správního orgánu, jímž se vyměřovací řízení pravomocně končí. Jinými slovy řečeno, správní orgán rozhoduje na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí. Z toho ostatně vychází i právní úprava daňového řízení, v němž je odvolací orgán oprávněn doplňovat dokazování a případně změnit rozhodnutí orgánu prvního stupně (viz § 114 až § 116 daňového řádu). Místní poplatek byl v souzené věci pravomocně vyměřen až po skončení zpoplatněného období – správce poplatku rozhodoval v jeho průběhu (platební výměr byl vydán dne 22. 8. 2011) a žalovaný až po jeho skončení (napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 10. 2011).

[33] Správce poplatku vyzval žalobce k doložení tvrzené skutečnosti (zrušení povolení 12 ks zařízení), a jelikož ten tak neučinil, vydal správce poplatku platební výměr na základě skutečností, které měl k dispozici. Žalovaný ovšem nesprávně vycházel ze zásady koncentrace skutkových okolností ke dni vydání platebního výměru. Je nesporné, že žalovaný měl v době svého rozhodování k dispozici důkazy o tom, že u 12 ks zařízení žalobce bylo zrušeno povolení k provozování, a že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 9. 2011. Žalovaný tedy věděl o tom, že se na těchto 12 ks zařízení za období od 1. 9. 2011 do 30. 9. 2011 poplatková povinnost nevztahuje. Přesto potvrdil původní platební výměr, který zpoplatňoval všechna zařízení po celé zpoplatněné období. Okolnost, že pravomocné rozhodnutí o zrušení povolení dotčených zařízení žalobce bylo k dispozici až v rámci odvolacího řízení, neznamená, že by k ní žalovaný neměl přihlídnout a poplatkovou povinnost snížit tak, aby odpovídala skutečnosti.

[34] Pokud je poplatek vyměřován až po skončení zpoplatněného období, kdy jsou známy již všechny podstatné okolnosti pro stanovení poplatkové povinnosti, je logické a v souladu se základními zásadami daňového řízení, aby správní orgány poplatek vyměřily ve výši odpovídající skutečnosti. Žalovaný tak ovšem v daném případě neučinil. Nezákonnost takového postupu podtrhuje fakt, že poplatek byl sankčně navýšen paušálně na 1,75násobek, tedy včetně částky týkající se již zrušených zařízení.

[35] Žalovaný nepřihlédl ke všem důkazům a tudíž nestanovil poplatek správně.

VII. Závěr a náklady řízení

[36] Soud shledal z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Proto je zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[38] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb. byl na právní služby poskytnuté do 31. 12. 2012 aplikován advokátní tarif ve znění účinném do tohoto data. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby učiněné do konce roku 2012 (převzetí a příprava zastoupení, replika k vyjádření žalovaného ze dne 20. 2. 2012), a dva režijní paušály, ve výši 2 x 2 100 Kč a 2 x 300 Kč, [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012], tedy celkem 4 800 Kč. Naopak úkon označený žalobcem v podání ze dne 27. 9. 2013 pod písmenem c) jako „porada s klientem“ soud za úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu neuznal, neboť žalobce jej přes výzvu soudu nejen blíže nespecifikoval, ale zejména jeho uskutečnění nijak nedoložil. Protože právnická osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je žalobcův advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 008 Kč, odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 8 808 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. října 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu